

Тамъ, дето дивний Шаръ гърми проклятия,
де Охридското езеро ехти,
де дрънкатъ желѣза, стърчатъ разпятія
де нашта Македония пици.

Свѣта и себе нека да забравимъ
и на забравенитѣ да отправимъ
надежда, братски думи и лучи.

На щрекъ! готови! Никой да не дрѣме:
на всѣкой викъ отъ тамо, що ечи
къмъ Бога — първи да се отзовеме!

СРЕЩА НА ШАРЪ

На снѣжния Шаръ върху лоба студень
Три български царя дойдоха за среща
(Събрала ги бѣше орисница веща):
Симеонъ, Самуилъ и великий Асенъ.

И взоръ като впиха въ простора огромни
Симеонъ горделиво извика тогазъ:
„Познахъ тѣзъ предѣли! Тукъ всячко ме
помни,

Тѣзъ крайща пространни владѣлъ съмъ ги
азъ“!

Тогазъ Самуилъ къмъ Синьото мѡре
Посочи и викна: „До тамо владѣхъ!“
И славний Асенъ, духъ гордъ, проговори:
„Надъ онѣзъвълни сини азъ знаме развѣхъ!“

Внезапно развѣ се тамъ нѣкакво знаме!
Позна го и съ радостъ възкликна Асенъ:
„Другари, поклонъ! Я гледайте: тамъ е
На мили ни правнуци сбжднатий блѣнъ!“